

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/27/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200377
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200377.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: U., bytom P., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Šimon Meliš, s.r.o., so sídlom Partizánska 3, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2012/002721/TKP zo dňa 10. januára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 78/12-31 zo dňa 31. júla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 78/12-31 zo dňa 31. júla 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví uvedeného rozhodnutia súdu. Žalobcovi trovy konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd sa zaoberal predovšetkým otázkou, či povinná osoba disponovala informáciami v rozsahu a štruktúre, ako ich žalobca požadoval a v prípade, ak ich v tejto podobe nemal, či bolo jeho povinnosťou ich do požadovanej podoby spracovať a sprístupniť ich žalobcovi.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca písomným podaním doručeným Obvodnému úradu Bratislava (ďalej aj ako „prvostupňový správny orgán“) dňa 15. novembra 2011 požiadal o prístupnenie informácií, pričom o tejto žiadosti rozhodol prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. ObÚ- BA-OVVS3-2011/25394 zo dňa 23. novembra 2011. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. SVS-OP2-2012/002721/TKP zo dňa 10. januára 2012 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil. Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že rozhodnutie ako aj

postup mu predchádzajúci je zákonný stotožniac sa s dôvodmi žalovaného, na ktoré poukázal.

Krajský súd zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného posudzoval v intenciách ust. § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o slobode informácií“) v spojení s ust. § 18 ods. 1 a 2 uvedeného zákona a taktiež ust. § 46 a ust. § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok).

Krajský súd vychádzajúc z právnej úpravy ustanovenej v § 3 zákona č. 211/2000 Z. z. tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prahe sp. zn. 44Ca 179/2002, ktorý hovorí o tom, že princíp prístupu k informáciám znamená možnosť pozrieť sa na údaje, ktoré na úrade „ležia“, s ktorými úrad pracuje. Informáciou sa myslí to, čo v okamihu žiadosti o sprístupnenie je, alebo byť má, v úrade k dispozícii. Pokiaľ úrad zistí, že nemá informáciu, ktorú podľa svojich povinností stanovených právnymi predpismi má mať, je povinný ju okamžite doplniť a poskytnúť.

Krajský súd konštatoval, že zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe povinnosť na základe žiadosti o informácie vytvárať informácie, ktoré v momente podania žiadosti ešte neexistujú. Sprístupnenie takých informácií môže povinná osoba odmietnuť z dôvodu, že ich nemá k dispozícii. Uvedený prípad môže nastať vtedy, ak by si sprístupnenie požadovanej informácie vyžadovalo vytvorenie úplne novej informácie, alebo vytvorením novej informácie je aj určitý kvalifikovaný spôsob spracovania informácií, ktoré sa už u povinnej osoby nachádzajú a v dôsledku ktorého vzniká kvalitatívne nová informácia.

Podľa názoru krajského súdu správny orgán vo svojom rozhodnutí dostatočne vysvetlil, že sprístupnenie informácie podľa špecifických požiadaviek žalobcu by znamenalo vytvorenie nového zoznamu, aký sa v jeho databáze nenachádzal, majúci za to, že žalobca svojimi námietkami tento záver nijako nevyvrátil. Krajský súd taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžso/31/2008, podľa ktorého zákon o slobode informácií neukladá povinnému subjektu spracovávať údaje do určitých databáz, ak o to požiada žiadateľ a teda ani v predmetnej veci nemal žalovaný povinnosť takúto databázu vytvárať.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k a ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a jeho žalobnému návrhu vyhovel a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania, a to tak prvostupňového, ako aj odvolacieho.

Žalobca v dôvodoch odvolania voči rozsudku krajského súdu namietal, že ak žiadateľ žiada sprístupnenie rozhodnutí povinnej osoby, resp. rozhodnutí, ktorými odvolací orgán zrušil rozhodnutia povinnej osoby (a tieto jej teda museli byť doručené), nemôže povinná osoba tvrdiť, že nimi nedisponuje. Podľa názoru žalobcu uvedené nemôže tvrdiť ani vtedy, ak by si vyhľadanie rozhodnutí vyžiadalo vynaloženie pomerne dlhšieho času než je obvyklé, keďže pri vybavení každej žiadosti o sprístupnenie informácií je potrebné informácie vyhľadať a teda nemôže byť rozhodujúce, ako dlho to trvá a nakoľko je pracné.

Žalobca sa tiež nestotožnil s názorom prvostupňového súdu, že vyhľadanie rozhodnutí podľa špecifikácie ním uvedenej by si vyžadovalo kvalifikovanú analýzu rozhodnutí a trval na tom, že vyhľadanie rozhodnutí o zastavení konania z určitého konkrétneho dôvodu je len mechanickou činnosťou a nevyžaduje si žiadne kvalifikované posudzovanie obsahu rozhodnutia.

Taktiež nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že išlo o špecifické usporadúvanie údajov, či vytváranie databázy, ktoré by si vyžadovalo vysoko kvalifikovanú činnosť, ale podľa jeho názoru ide len o jednoduché vyhľadanie rozhodnutí a ich sprístupnenie bez ďalšieho spracovania, a teda nešlo o vytvorenie novej informácie.

Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 30. júla 2012, poukazom na to, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 veta prvá) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 veta prvá) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1,3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu povinnej osoby podľa zákona o slobode informácií o neposkytnutí žiadaných informácií tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ako aj zákonnosť postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť postupu žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je postup a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podanej dňa 15. novembra 2011 v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti

druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods.2 O.s.p.). Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta prvá O.s.p.).

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Obvodný úrad Bratislava rozhodnutím zo dňa 23. novembra 2011 č. ObU-BA-OVVS3-2011/25394, OVVS-Inf-15/2011 ZK P18 nevyhovel žiadosti žalobcu podanej dňa 15. novembra 2011 v častiach informácií vyžiadaných v bode I., v bode III. v druhej časti a v bode IV. žiadosti o sprístupnenie informácií. Ďalej zistil, že uvedenú žiadosť o sprístupnenie informácií podal žalobca z dôvodu, že ako navrhovateľ v rámci niekoľkých konaní o priestupku na úseku práva na slobodný prístup k informáciám nadobudol podozrenie, že na Obvodnom úrade Bratislava sa v konaniach tohto typu uplatňuje postup, ktorý je v priamom rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 2 Sžo 398/2009 zo dňa 31. marca 2010, pričom tento rozsudok sa týkal priamo rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava. Prvostupňovým správnym rozhodnutím:

- v bode I. v časti I. žiadosti o sprístupnenie rozhodnutí odvolacieho orgánu, ktorými boli zrušené rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava ako prvostupňového správneho orgánu buď z dôvodu, že obvodný úrad nevyžadoval od navrhovateľa, aby presne identifikoval osobu páchatela priestupku a v konaní následne páchatela zisťoval sám vlastnou činnosťou, alebo z dôvodu, že obvodný úrad nevychádzal striktnie len zo skutočností uvedených v návrhu a ustálil zodpovednosť fyzickej osoby, ktorá v návrhu nebola priamo označená ako páchatel', správny orgán žiadosti o sprístupnenie informácie žiadateľa zo dňa 15. novembra 2011 v časti I. podľa ust. § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov nevyhovel, pretože takéto informácie nemal k dispozícii.

- v bode II. v časti III. žiadosti okrem informácie, ktorá bola sprístupnená, vyjadrenie prečo podľa názoru Obvodného úradu Bratislava nebolo možné v uvedenom priestupkovom konaní (ObU-BA-OVVS3-2011/22041, Pr- 2651/42011 Za.P12, ObÚ- BA-OVVS3-2011/22158, Pr2673/4-2011 Za. P12) uplatniť závery rozsudku najvyššieho súdu SR 2Sžo 398/2009 zo dňa 31. marca 2010, resp. na základe akých odlišností v skutkovom stave nebolo možné právny názor vyslovený v predmetnom judikáte aplikovať vo vyššie označenom priestupkovom konaní, správny orgán žiadosti o sprístupnenie informácie žiadateľa zo dňa 15. novembra 2011 v časti III. podľa ust. § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií v časti nevyhovel, pretože na základe žiadosti o informácie podľa zákona nie je povinný vytvárať a podávať stanoviská a právne názory.

- v bode III. v časti IV. žiadosti o sprístupnenie jednotlivých rozhodnutí, ktorými Obvodný úrad Bratislava v období od 1. apríla 2010 do 14. novembra 2011 zastavil konanie o priestupkoch na úseku práva na slobodný prístup k informáciám z dôvodu, že nevyhodnotil návrh na prejednanie priestupku ako neúplný a navrhovateľ ani na základe výzvy nedostatky návrhu neodstránil, správny orgán žiadosti o sprístupnenie informácie žiadateľa zo dňa 15. novembra 2011 v časti IV. podľa ust. § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií nevyhovel, pretože správny orgán nemá k dispozícii takto spracované informácie, nemá takto vytvorenú databázu, v ktorej by bolo možné požadované rozhodnutie na základe kritérií uvedených v žiadosti žiadateľa vyhľadať, a pretože na poskytovanie údajov z evidencie priestupkov sa

nevzťahujú ustanovenia osobitného zákona o sprístupňovaní informácií.

Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu sa žalobca odvolal. V odvolaní v podstate uviedol obdobné námietky, týkajúce sa veci samej, ako v žalobe a v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - žalovaný, rozhodnutím č. SVS-OP2-2012/002721/TKP zo dňa 10. januára 2012 tak, že zamietlo odvolanie žalobcu a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdilo. Uvedené rozhodnutie žalovaného je predmetom súdneho prieskumu.

Podľa § 1 zákona č. 211/2000 Z. z. účinného v čase podanej žiadosti žalobcu (ďalej len zákon č. 211/2000 Z. z.) tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len "povinné osoby") sú štátne orgány, obce, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zákona č. 211/2000 Z. z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Povinná osoba podľa § 2 ods. 3 sprístupní iba informácie o hospodárení s verejnými prostriedkami, nakladaní s majetkom štátu majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom obce, o životnom prostredí, o úlohách alebo odborných službách týkajúcich sa životného prostredia a o obsahu, plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy.

Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 14 ods. 1, 2, 4, 5 zákona č. 211/2000 Z. z. žiadosť možno podať písomne, ústne, faxom, elektronickou poštou alebo iným technicky vykonateľným spôsobom.

Zo žiadosti musí byť zrejmé, ktorej povinnej osobe je určená, meno, priezvisko, názov alebo obchodné meno žiadateľa, jeho adresa pobytu alebo sídlo, ktorých informácií sa žiadosť týka a aký spôsob sprístupnenia informácií žiadateľ navrhuje.

Žiadosť je podaná dňom, keď bola oznámená povinnej osobe príslušnej vo veci konať.

Na žiadosť povinná osoba písomne potvrdí podanie žiadosti a oznámi predpokladanú výšku úhrady za sprístupnenie informácie.

Podľa § 18 ods. 1, 2 zákona č. 211/2000 Z. z. ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v konaní o poskytnutie informácií na základe žiadosti žalobcu zo dňa 14. novembra 2011, doručenej Obvodnému úradu Bratislava dňa 15. novembra 2011 postupoval v intenciách citovanej právnej úpravy ustanovenej v zákone č. 211/2000 Z. z., z ktorých dôvodov v danom prípade rozhodol v súlade so zákonom, a preto žalovaný pokiaľ odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil, jeho rozhodnutie treba považovať tiež za zákonné, v dôsledku čoho boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Zákonodarca v zákone č. 211/2000 Z. z. ustanovuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám, kto je povinnou osobou na konanie a rozhodnutie o sprístupnení resp. nesprístupnení žiadanej informácie, rozsah poskytovania a obmedzenie poskytovania informácií a konanie o žiadosti o

sprístupnení informácií. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že štátne orgány sú povinné poskytovať informácie, ktoré majú k dispozícii a teda štátny orgán ako povinná osoba poskytne na základe žiadosti žiadateľa informácie, ktoré sú spracované v čase podania žiadosti.

Zákon o slobode informácií pojem „informácia“ nedefinuje. Podľa obsahu slova je informáciou správa, údaj alebo poučenie, ktoré fyzická osoba alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe a dovtedy jej nebola známa. Informácia je základom vzájomného vymieňania údajov, ktoré má za cieľ získanie nového poznania. Informáciou je aj štatistické spracovanie údajov.

V danom prípade predmetom žiadosti o poskytnutie informácie neboli požiadavky o poskytnutie informácií, teda poznatku v konkrétnej veci, ani údajov, ktoré bol žalobca oprávnený požadovať, a neboli to ani požiadavky na poskytnutie poučenia alebo obdobnej skutočnosti. Žiadosť žalobcu o poskytnutie informácie obsahovala požiadavky, ktoré si aj podľa názoru odvolacieho údu zhodne s názorom krajského súdu vyžadovala zber, spracovanie a vyhodnotenie žalobcom požadovaných informácií v agende prvostupňového správneho orgánu.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci vyplývajúcich z predloženého spisu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sú v súlade so zákonom a vychádzajú z objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci. Žalobcova vec je obdobná prípadom, v ktorých rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 4Sžo 31/2008, 2Sžo 190/2008 a 6SŽi 9/2013. Poukázal na to, že zo znenia zákona o informáciách nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť (štatistické) spracovanie údajov zo spisov podľa požiadaviek resp. pokynov toho, kto žiada o poskytnutie informácie, taktiež z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala získavať, vyžadovať zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovať materiály žiadané žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v ich dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb.

Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o informáciách. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú.

Z uvedených dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa v danom prípade správne orgány oboch stupňov v konaní začatom na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií postupovali v zmysle zákona a pokiaľ jeho žiadosti v celom rozsahu nevyhoveli, rozhodli v súlade so zákonom a súčasne v odôvodnení rozhodnutí náležite uviedli dôvody, pre ktoré jeho žiadosti nebolo celkom vyhovené.

Vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu a právnych záverov uvedených vyššie odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c O.s.p. v spojení s §

224 ods.1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.